

Εκ μέρους της ΕΕΔΥΕ και της Επιτροπής Ειρήνης Χανίων Σας καλωσορίζω και εγώ στη σημερινή εκδήλωση, που σχεδιάσαμε μαζί, υλοποιούμε όμως χωρίς τη φυσική παρουσία του Γιώργη Αγοραστάκη.

Που έφυγε όπως ήρθε. Έντιμος, αξιοπρεπής, ακέραιος και σεμνός ως το τέλος, με τις αποσκευές του γεμάτες ιδέες και όνειρα για μια καλύτερη κοινωνία.

Είμαστε όμως όλοι εδώ. Αυτοί που πάλεψαν μαζί του, που αγωνίστηκαν μαζί του, αυτοί που βάδισαν μπροστά μαζί του. Που δεν μπορούν να μένουν αδιάφοροι, όταν η αδικία αλωνίζει και το ψέμα θριαμβεύει. Που δεν μπορούν να κοιτάζουν τη δουλειά τους, όταν γύρω τους υπάρχουν άλλοι άνθρωποι που βογκούν, ταπεινώνονται, πεινούν, τσακίζονται, βομβαρδίζονται.

Είμαστε όμως όλοι εδώ. Για να διατρανώσουμε την απαίτηση μας να μπει τέλος στην απανθρωπιά των χιλιάδων ξεριζωμένων, πνιγμένων, αφανισμένων των πολέμων που οι περισσότεροι είναι στη γειτονιά μας. Να μπει τέλος στην κτηνωδία απέναντι στους Παλαιστίνιους της Δυτικής Όχθης και της μαρτυρικής Γάζας.

Απέναντι στα χιλιάδες παιδιά που μελανιασμένα και νηστικά θάβονται ζωντανά μες στα χαλάσματα και την κοσμοχαλασιά.

Να σταματήσουν, έστω την ύστατη στιγμή, αυτές οι αλυσιδωτές εκρήξεις πολεμικών συρράξεων και επεισοδίων, που με μαθηματική ακρίβεια οδηγούν στον όλεθρο ολόκληρη την ανθρωπότητα.

Ο Θεοδωράκης γίνεται ακόμα μια φορά πόλος της λαϊκής συσπείρωσης για την ειρήνη και τη λευτεριά των λαών. Ως γνήσιος διεθνιστής, ήθελε τη φωνή του δικού του λαού "να την ενώσει με τη φωνή των άλλων μέσα στο κοινό και πολύβουο τραγούδι της ανθρωπότητας". Και αποδείχτηκε πως αυτό δεν ήταν δύσκολο να το πετύχει.

Νοσταλγούμε τη βροντερή παρουσία του, όπως το 1999 στη μεγαλειώδη συναυλία-συλλαλητήριο ενάντια στους βομβαρδισμούς της Γιουγκοσλαβίας από το ΝΑΤΟ και την ΕΕ, που στην οργάνωσή της είχε πρωτοστατήσει, συσπειρώνοντας όλους τους μεγάλους ερμηνευτές.

Τον φανταζόμαστε με την παλαιστινιακή μαντήλα στους ώμους να μας καλεί σε πανστρατιά για να αποτρέψουμε το έγκλημα του αιώνα που συντελείται στην Παλαιστίνη. Όπως το έκανε πάντα όσο ζούσε, με κόστος να δεχτεί επιθέσεις για δήθεν αντισημιτισμό από την ισραηλινή και ελληνική κυβέρνηση μέχρι και από την αμερικανική πρεσβεία.

Αναλογιζόμαστε την πίεση που θα ασκούσαν διεθνώς οι γεμάτες πάθος και έμπνευση πρωτοβουλίες του για να μπει τέλος στη θηριωδία του κράτους-δολοφόνου του Ισραήλ. Για να ανοίξει ο δρόμος στη λευτεριά του ηρωικού Παλαιστινιακού λαού, που τόσο πόνεσε και τόσο αγάπησε,

έχοντας μάλιστα γράψει τη μουσική του ύμνου της Παλαιστίνης και λάβει τιμητικά το 2015 την παλαιστινιακή ιθαγένεια.

Τον ακούμε από την εξέδρα της συναυλίας για τη 2η Ιντιφάντα το 2002 να προειδοποιεί προφητικά: "Εάν δε σταματήσουμε τώρα στο ξεκίνημά τους αυτούς που βαφτίζουν τους λαούς τρομοκράτες για να τους αφανίσουν, τότε αύριο ίσως να είναι πολύ αργά". "Όταν μια πολεμική μηχανή ξεκινήσει, τότε τίποτε δεν τη σταματά". Και συνέχισε: "Ήδη έχει αποκαλυφθεί ότι μετά τον Άξονα του Κακού, όπως τον βάφτισε ο Μπους, δηλαδή το Ιράκ, το Ιράν και τη Βόρεια Κορέα, σειρά έχουν η Κίνα και η Ρωσία".

Ο Θεοδωράκης δεν έπαψε ποτέ να πιστεύει ότι τα ιδανικά της ειρήνης, του δίκιου, της ελευθερίας είναι κατορθωτά. Το έργο του είναι μια διαρκής σύγκρουση με την αδικία, αλλά και με την ηττοπάθεια, την παραίτηση. Είναι ένα σάλπισμα για πάλης ξεκίνημα, ώσπου να μυρίσει η Ανάσταση και να πάρουν τα όνειρα εκδίκηση.

Τον θυμόμαστε να συμμετέχει στις συγκεντρώσεις της ΕΕΔΥΕ και των φορέων του λαϊκού κινήματος. Στην πρώτη απαγορευμένη Πορεία Ειρήνης το 1963, ο Μίκης Θεοδωράκης ήταν ανάμεσα στους 1100 συλληφθέντες από την χωροφυλακή. Ένα χρόνο μετά κι έπειτα από τη δολοφονία του αντιπροέδρου της ΕΕΔΥΕ, βαλκανιονίκη και βουλευτή της ΕΔΑ, Γρηγόρη Λαμπράκη, στη δεύτερη πορεία Ειρήνης ο Μίκης Θεοδωράκης ήταν κεντρικός ομιλητής στην κατάληξη της Πορείας, στο

Πεδίον του Άρεως. Πρωτοστάτησε στον αγώνα ενάντια στην εμπλοκή της χώρας μας στους ιμπεριαλιστικούς πολέμους και τις επεμβάσεις, ενάντια στις ΑμερικανοΝΑΤΟϊκές βάσεις και στα πυρηνικά. Στα χρόνια που ακολούθησαν συμμετείχε στη δράση του αντιπολεμικού - αντιιμπεριαλιστικού κινήματος μέσα από τις γραμμές της Επιτροπής Ειρήνης Διανοούμενων – Καλλιτεχνών.

Η μουσική του έσπασε τα σύνορα της χώρας, καθώς έχει την οικουμενικότητα από τα κοινά βάσανα, τις ελπίδες, τους οραματισμούς των λαϊκών ανθρώπων όπου Γης.

Η παγκόσμια αναγνώριση της καλλιτεχνικής και κοινωνικής προσφοράς του επισφραγίστηκε με το βραβείο Λένιν για την Ειρήνη.

Δίχως άλλο, χωρίς τον Μίκη ιδρυτή και πρωτεργάτη αυτής της νέας Τέχνης, η μουσική θα ήταν αλλιώς.

Χωρίς την παλλόμενη, άγρυπνη και ακατασίγαστη προσωπικότητα του Μίκη κι εμείς θα ήμασταν αλλιώς.

Αυτή τη μεγάλη μέρα λαχτάρησε, γι' αυτή τη μέρα πολέμησε, μάτωσε, τραγούδησε σε όλη του τη ζωή.

Κι ως να 'ρθει αυτή η Λαμπρή, με τα τραγούδια του θα πολεμάμε κι εμείς.

Μα κι "άμα τελειώσει ο πόλεμος", εκεί που θα "κοκκινίζουν τα όνειρα", δεν θα τον ξεχάσουμε.

Με τη δική του πάλι μουσική θα τραγουδήσουμε μαζί οι λαοί στην Ελλάδα, στην Τουρκία, στην Κύπρο, στην Παλαιστίνη, στη Μεσόγειο, στα Βαλκάνια, στη Μέση Ανατολή, παντού στη Γη, το τραγούδι της Ειρήνης και της πανανθρώπινης φιλίας.

Να περάσουμε μια όμορφη βραδιά. Καλή δύναμη σε όλους και όλες!
Καλούς αγώνες!